

Unni Lindel
Fredrik Skavlan

Rém Rozi és az éjjeli tanoda

Részlet a Madách-Posonium Kiadónál
megjelent gyermekkönyvből, 2010

Dobos A. Éva fordítása

A kiadó, a szerzők és a fordító hozzájárulásával.*

RÉM ROZI ÉS A RUHAGYÁR

– MIT JÁTSZOD AZ ESZED, ROZI? Szállj már le a földre! – kiáltott fel Okos Orsi.

Rém Rozit figyelte, aki a mestergerenda felé araszolt a ruhagyár falánál. Rozi a háztetőre telepedett, és lenézett a városra, mely úgy villogtatta fényeit, mintha egy csapat ragadozó vadállat hunyorogna a sötétben.

A ruhagyár udvaráról öt szellemgyerek figyelte a magasan kalimpáló Rozit.

Okos Orsi torkaszakadtából kiabált tovább:

– Rozi, majd az Éjjeli Tanodában megtanuljuk a navigálást. Miért nem férsz a bőrödbe?

– Repülj csak fel az égbe – biztatta Alamuszi Andor. Andor mindig is kárörvendő volt, alig várta, hogy a felnőtt szellemek összeszidják Rozit. És Rozi mai mutatványa bőven elég volt egy alapos fejmosáshoz. A felnőtt szellemeknek az volt a dolguk, hogy éjjel kirepüljenek a ruhagyárból és az igazak álmát alvó embereket halálra rémisszék.

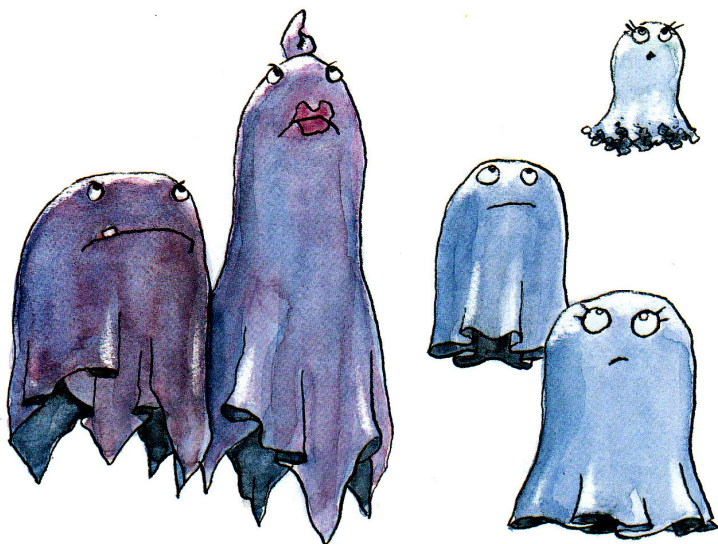
Rozi óvatosan lebegett. Ne képzelje Andor, hogy elsöpri őt holmi kis szellő! Tud ő magára vigyázni.

- Úgy nézel ki, mint egy hessz úrutas - folytatta Andor.

- Anyámasszony katonái! - Rozi nekilendült és öt méterrel feljebb emelkedett. Huhogni kezdett, aztán félelmetes üvöltés hagyta el a torkát.

Holdfényes éjszaka volt, és a felhők fölött hideg szél süvített. Rozi fellibbent a tetőről és a város másik vége felé indult.

Ha a szellemek túl magasra repülnek, hátára kapja őket a szél és viszi, sodorja kedve szerint. Ezért a magasrepülés veszélyes ügylet lehet a szellemgyerekeknek, és Rozi is jobban tette volna, ha nem száll túl magasra.

RÉM ROZI ÉS AZ ÉJJELI TANODA

AZ ISKOLA EGY HÁROMEMELETES téglapépületben volt. A szellemgyerekek a város legkülönbözőbb pontjairól igyekeztek az Éjjeli Tanodába. Volt, aki a Kórházi ágyneműraktárból érkezett, volt, aki a Vitorlagyárból, a bevásárlóközpont Méteráruüzletéből, a Ruhatisztítóból a Fő utcáról, a Fodrásztól és a vízesés mellett működő régi Zsáküzemből. A Ruhagyárból három tanuló jött: Rémm Rozi, Okos Orsi és Alamuszi Andor.

Pontban éjfélkor felbúgott az iskolacsengő. Nem úgy süvöltött, mint nappal, hangja inkább bogárzűmmögésre hasonlított.

Az iskolában egyetlen tanár tanított: Horror Hortenzia. Hortenzia a Grand Hotel Ágyneműraktárában lakott. A tizenhárom új kis szellemtanulót a fekete-fehér kockás padlójú nagyterembe terelte. Hortenzia több mint kilencven éve tanított a **Kiskorú Képzetlen Szellemek**

Éjjeli Tanodájában, vagyis a KIKSZ-ben. Hortenzia sápadt, magas növésű szellem volt. Rozi észrevett a teste közepén egy tintafoltot, pedig a szellemek láthatatlan tintával írtak. Ő maga pedig teli volt kávé-, csirke- és majonézfoltokkal.

Horror Hortenzia szigorúan pillantott a megszeppent szellemlurkókra.

- Ez itt nem pihenőtábor, hanem a tudás fellegvára - kezdte Hortenzia éles hangon. - Most pedig gyertek utánam!

A fellegvár jónak hangzik, gondolta Rozi. Biztos azt jelenti, hogy felcsücsülünk a felhőkre, és ott fogunk tanulni.

A tanítónő végiglebegett előttük a folyosón és besurrant az osztályba.

*A folyóiratunkba nem illő tordelést a szerzők kizárólagos kérésének engedve követtük el.